

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 ianuarie 2016 și a sentinței Judecătorei Bălți din 12 noiembrie 2015, declarat de către inculpatul

Garmacean Artiom Iurie, născut la 08 mai 1988, originar din or. Tiraspol, domiciliat r-nul Cantemir s. Toceni.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 11.11.2014-12.11.2015
2. instanța de apel: 10.12.2015-27.01.2016
3. instanța de recurs: 04.04.2016 - 11.05.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 12 noiembrie 2015, Garmacean Artiom Iurie, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmând ca aspra cuantumului să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat, că Garmacean A. o perioadă îndelungată de timp și anume din luna septembrie 2013, în mod intenționat, a agresat-o pe soția sa Garmacean Natalia, numind-o cu cuvinte necenzurate, manifestând violență fizică și psihică, aducând-o pe ultima în situația de părăsire a locului de trai. La data de 24 septembrie 2014, în jurul orei 13:20, Garmacean A., acționând cu intenție, aflându-se la domiciliu, în apartamentul nr. 17 de pe str. Boris Glavan nr. 23 din mun. Bălți, în urma unui conflict iscat între dânsul și soție sa Garmacean N., a numit-o pe ultima cu cuvinte necenzurate, înjosindu-i demnitatea, aplicându-i câteva lovituri cu mâna în regiunea pieptului, cauzându-i dureri fizice, suferințe psihice, iar conform raportului de expertiză medică-legală nr. 398-D din 01 octombrie 2014, vătămări corporale ce se clasează ca leziuni corporale neînsemnate.

Tot el, în timpul conflictului cu soția sa Garmacean N., în ziua și ora indicată mai sus, acționând cu intenție, a lovit-o cu pumnul în regiunea feței pe Roșca V.

cauzându-i dureri fizice, suferințe psihice, iar conform raportului de expertiză medico-legală nr. 397-D din 01 octombrie 2014, vătămările corporale se clasează ca leziuni corporale ușoare.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a calificat de drept fapta inculpatului în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, - *violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral, săvârșită asupra a doi sau mai multor membri ai familiei.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1. Părțile vătămate Roșca (Garmacean) N. și Roșca V., prin care au solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu executare pe un termen de 2 ani, cu admiterea acțiunii civile înaintate.

În motivarea apelului au invocat că:

- inculpatul nu și-a recunoscut vina, nu s-a căit de cele comise, iar în prezent continuă amenințările față de Roșca (Garmacean) N.;

- prima instanță neîntemeiat a respins acțiunea civilă, deoarece nu au solicitat recuperarea prejudiciului material, solicitând doar recuperarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, invocând în calitate de dovezi, probe existente în cauza penală.

3.2. Avocatul Reșetilov D. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat că:

- prima instanță nu a cercetat sub toate aspectele, complet și obiectiv circumstanțele cauzei pentru stabilirea adevărului;

- declarațiile părților vătămate și a martorilor Roșca G., Covaliova T., administrate ca probe de către prima instanță, pe care se întemeiază soluția, conțin informații ce nu corespund realității;

- prima instanță urma să motiveze de ce a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare, dacă sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedepse.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 ianuarie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Reșetilov D. în numele inculpatului, a fost admis parțial în partea laturii civile apelul declarat de către părțile vătămate, s-a dispus încasarea din contul inculpatului Garmacean A. în beneficiul lui Roșca (Garmacean) N. și Roșca V. a prejudiciului moral în sumă de 20.000 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 3.000 lei.

În rest sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, astfel întemeiat și just a fost recunoscut inculpatul vinovat de săvârșirea faptei imputate și prevăzută de art. 201¹

alin. (2) lit. a) Cod penal. Prin urmare, instanța de apel a considerat că, inculpatului i-a fost stabilită în latura penală o pedeapsă echitabilă și corespunzătoare.

Totodată, instanța de apel a notat, că vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin probele cercetate în cadrul ședinței de judecată: declarațiile părților vătămate Roșca (Garmacean) N. și Roșca V., a martorilor Roșca G. și Covaliova T., precum și prin materialele cauzei și anume: plângerea depusă de către partea vătămată din 24 septembrie 2014 (f.d. 4 v. 1); informația telefonică din 24 septembrie 2014, parvenită la UG al IP Bălți (f.d. 5 v. 1); informația parvenită din punctul traumatologic al SM Bălți din 24 septembrie 2014 (f.d. 6 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24 septembrie 2014 (f.d. 7-9 v. 1); procesele-verbale de audiere a părților vătămate din 24 septembrie 2014 (f.d. 15, 18-19 v. 1); raporturile de constatare medico-legală nr. 714 din 25 septembrie 2014 și nr. 722 din 26 septembrie 2014 (f.d. 34, 35 v. 1); raport de expertiză medico-legală nr. 397/D din 01 octombrie 2014 (f.d. 42 v. 1); raport de expertiză medico-legală nr. 398/D din 01 octombrie 2014 (f.d. 43 v. 1); procesul verbal privind examinarea corpului delict din data de 29 octombrie 2014 (f.d. 69 v. 1); încheierea Judecătoriei Bălți și ordonanța de protecție din 29 octombrie 2014 (f.d. 72-73, 74 v. 1); procesele-verbale privind ridicare și analizarea unui DVD-R cu capacitatea de 4,7 GB din data de 29 octombrie 2014 (f.d. 76, 79 v. 1); proces-verbal de audiere a lui Garmacean A. din 29 octombrie 2014 și 07 noiembrie 2014 (f.d. 91-92, 99 v. 1); procesele-verbale de confruntare (f.d. 93, 94 v. 1).

Mai mult ca atât, instanța de apel a menționat, că la individualizarea pedepsei prima instanță a luat în considerație prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale, iar la stabilirea pedepsei instanța s-a condus de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat că prima instanță corect a apreciat posibilitatea aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, astfel dispunând executarea condiționată a pedepsei penale, cu stabilirea termenului de probă pentru corectare. Prin cele reținute prima instanță a indicat temeiurile care fundamentează proporționalitatea între scopul reeducării infractorului, prin caracterul retributiv al pedepsei aplicate și așteptările societății față de actul de justiție realizat sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate.

Referitor la acțiunea civilă, instanța de apel a reținut, că potrivit art. 1398 alin. (1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune, iar potrivit art. 1423 alin. (1) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul vinovăției și de măsura în care această compensație poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Astfel, în ce privește quantumul material al despăgubirilor morale, instanța de apel a ținut cont de caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate părților

vătămate, inclusiv și copilului minor, precum și gradul de vinovăție al inculpatului și comportamentul manifestat de el ulterior faptelor comise. Deci, în asemenea circumstanțe, instanța de apel pentru a stabili proporționalitatea și echilibru dintre faptele comise de inculpat și satisfacția morală adusă părților vătămate în legătură cu condamnarea inculpatului, a considerat echitabil de a încasa din contul inculpatului în contul părților vătămate, prejudiciul moral în sumă de 20.000 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 3.000 lei.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu dispunerea achitării.

În motivarea recursului său, inculpatul invocă:

- la baza hotărârilor de condamnare, instanțele de judecată au pus doar declarațiile părților vătămate și a martorilor acuzării acestea, care sunt declarative și neconfirmate prin probe concludente;
- instanța de apel nu a motivat de ce a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare, dacă sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedepse;
- instanța de apel nu s-a expus motivat asupra argumentelor invocate de către partea apărării, privind declarațiile părților vătămate și a martorilor;
- instanța de apel neîntemeiat a admis acțiunea civilă înaintată de către părțile vătămate.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece argumentele recurentului precum că nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate sunt declarative și neîntemeiate. Totodată partea acuzării reține că temeiurile invocate de recurent și prevăzute de pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmarea, astfel motivele invocate nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept.

7.1. Părțile vătămate Roșca (Garmacean) N. și Roșca V., au depus referință asupra recursului declarat de către inculpat solicitând respingerea acestuia din motiv că este inadmisibil și nefondat, iar motivele invocate de către acesta nu cad sub incidența prevederilor art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorul își întemeiază recursul său în baza pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 8) al aceleiași norme penale ce stipulează

că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a invocat că instanța de apel nu s-a expus referitor, la admiterea probelor prezentate de către partea acuzării și respingerea probelor prezentate de către partea apărării.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Astfel, alegațiile recurentului privind analiza probelor, declarațiilor martorilor și părților vătămate, Colegiul penal le va considera neîntemeiate, deoarece toate probele au fost obținute de către organul de urmărire penală în condițiile legii acestea coroborând întru-totul cu declarațiile părților vătămate și martorilor date în instanța de judecată sub jurământ, aceștia fiind preîntâmpinați de răspunderea penală în caz de fals în declarații. În asemenea condiții instanțele de judecată, corect au reținut, că Roșca (Garmacean) N. și Roșca V., au fost maltratate de către inculpat, aceasta rezultând din declarațiile lui Roșca (Garmacean) N. care a declarat, că *"... Garmacean A. m-a bruscat, iar în acel moment copilul a început să plângă, după ce a intervenit Roșca V. pentru ca el să nu mă lovească, iar Garmacean A. fiind bine pregătit, a așteptat de mult acest moment și a lovit-o pe Roșca V. în regiunea nazală ..."* (f.d. 137-141 v. 1); Roșca V. care a declarat că *"... Garmacean A. a început să o împingă pe Roșca (Garmacean) N., eu eram între ei pe jumătate de metru și am intervenit între ei, Garmacean A. i-a aplicat o singură lovitură în regiunea nasului ..."* (f.d. 142-145 v. 1), astfel declarațiile părților vătămate coroborează cu restul probelor cercetate în instanța de judecată, cum ar fi: raportul de expertiză medico-legal nr. 397 D din care rezultă, că la cet. Roșca V. s-au depistat o fractură a oaselor nazale, echimoză pe spina nazală cu edem a țesuturilor moi, fiind menționat și faptul, că localizarea și caracterul leziunilor corporale exclud posibilitatea formării lor prin cădere (f.d. 42 V. 1); raportul de expertiză medico-legal nr. 398 D din care rezultă, că la cet. Garmacean N. s-au depistat circa 7 echimoză pe ambele glande mamare, fiind menționat și faptul, că localizarea și caracterul leziunilor corporale exclud posibilitatea formării lor prin cădere (f.d. 43 V. 1). Colegiul penal consideră, că instanțele de judecată corect au constatat fapta, deoarece din aceste declarații ce sunt în coroborare cu rezultatele expertizelor medico-legale există legătura cauzală dintre fapta comisă de

inculpat și rezultatul final, fiind întru totul apreciate de către instanțele ierarhic inferioare și menționat tot ansamblul de probe inclusiv și la **pct. 5** al prezentei decizii.

Referitor la argumentul efectuării unei expertize repetate, deoarece rapoartele de expertiză medico-legal nr. 397 D și 398 D, au fost examinate în lipsa părților vătămate, instanța de recurs menționează, că rapoartele de **expertiză** medico-legal se efectuează nu în prezența pacientului, dar conform raportului de **examinare** a pacientului, or, în raporturile de **expertiză** medico-legală este indicat acest fapt, din care considerente această critică este apreciată ca fiind declarativă și fără vreun suport legal.

Prin urmare, argumentele invocate de recurent privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră, că nu sunt întemeiate și suficiente pentru desființarea hotărârii instanței de apel.

Totodată, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deși recurentul nu l-a indicat dar la semnalat în recursul său, solicitând astfel să fie achitat.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din textul recursului rezultă, că în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, astfel instanțele de judecată l-au condamnat pe baza presupunerilor. Deci, în esență recurentul contestă în cauza dată, că prima instanță a pronunțat o sentință de condamnare bazată pe presupuneri, aceasta fiind menținută și de instanța de apel.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și anume – *violenta în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral, săvârșită asupra a doi sau mai multor membri ai familiei.*

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că prima instanță și cea de apel corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiuni determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii – latura obiectivă și subiectivă a infracțiuni prevăzute de art. 201¹ Cod penal, Colegiul va purcede la

analiza acestor elemente în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, Colegiul reține, că din doctrina penală, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 201¹ Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă.

Potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal constă în: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea manifestată fizic sau verbal; 2) urmările prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile. Astfel, după cum rezultă din art. 2 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie – acțiunea sau inacțiunea prejudiciabilă din contextul infracțiunii prevăzute la alin. (1) art. 201¹ Cod penal cunoaște următoarele modalități faptice de realizare:

a) **Violența fizică** – adică cauzarea vătămării ușoare a integrității corporale ori a sănătății, săvârșită prin **lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere** sau alte acțiuni similare.

b) **Violența sexuală** – adică orice conduită sexuală ilegală, cum ar fi de exemplu, interzicerea metodelor de contracepție.

c) **Violența psihologică** – adică impunerea violenței sau controlului personal, provocarea stărilor de tensiune și de suferință psihică prin: **ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, șantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor și alte acțiuni cu efect similar.**

d) **Violența spirituală** – adică subestimarea sau diminuarea satisfacerii necesităților moral-spirituale prin interzicere, limitare, penalizare a aspirațiilor membrilor familiei, etc...

e) **Violența economică** – adică privarea de mijloace, inclusiv lipsirea de mijloace de existență primară, cum ar fi hrana, medicamente, obiecte de primă necesitate, interzicerea dreptului de a poseda, folosi și dispune de bunurile comune, etc...

Astfel, din materialele dosarului rezultă, că Garmacean A. la momentul săvârșirii infracțiunii era soțul lui Garmacean N., pe care numind-o cu cuvinte necenzurate a agresat-o fizic, (cauzându-i dureri **fizice și psihice**) în fața copilului minor (cauzându-i dureri **psihice**), iar când a intervenit pentru a aplana conflictul iscat între soți, Roșca V. a fost lovită în regiunea nazală (fiindu-i cauzate dureri **psihice și fizice**). Rezumând în ansamblu probele administrate și cercetate de către instanța de recurs și la analiza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal statuează, că nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs semnalat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

Cu referire la temeiul pentru recurs invocat de autor - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, specificat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de

procedură penală, instanța de recurs menționează, că recurentul critică hotărârea dată în partea pedepsei menținute de instanța de apel și anume consideră, că urma să-i fie aplicată o altă pedeapsă, deoarece infracțiunea incriminată lui, prevede pedeapsă și muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore.

Colegiul consideră, că nici acest temei pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Deci, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reține, că inculpatul a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal menționează că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 5 ani, iar conform art. 16 alin. (3) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune mai puțin gravă.

În prezenta cauză penală circumstanțe atenuante sau circumstanțe agravante, nu au fost stabilite.

Astfel, argumentul recurentului precum că în privința inculpatului urma a fi aplicată o altă pedeapsă decât cea aplicată, Colegiul îl consideră nefondat, deoarece instanțele de fond just au ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite ce se clasifică ca mai puțin gravă, fiind comisă cu intenție directă, precum și de prevederile normelor prevăzute de Partea Generală a Codului penal. Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa inculpatului a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei alte pedepse, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În consecință, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și

prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Totodată, Colegiul consideră neîntemeiat și argumentul recurentului privind respingerea prejudiciului moral. La acest capitol, instanța de recurs notează că, în temeiul art. 1423 alin. (1) Cod civil, coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate. Astfel, instanța de recurs menționează că despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daunele materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare, iar alegațiile recurentului precum că are la întreținere un copil minor, fiindu-i stabilită pensia alimentară în valoare de 950 lei, nu are nici o tangență cu cauza respectivă.

În aceste condiții, Colegiul penal consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificate de instanța de recurs a ceva erori judiciare, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 ianuarie 2016, de către inculpatul **Garmacean Artiom Iurie**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 02 iunie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecător

Elena Covalenco

Judecător

Iurie Diaconu